BIJLAGE 1
Toelichting op afwijking ten opzichte van de VNG modelverordening

Argumenten voor afwijkingen van de VNG modelverordening en gemaakte keuzes ten aanzien in de VNG modelverordening opgenomen opties.

Artikel 1, begripsbepaling, h. en i. algemene voorziening
Wij stellen u voor om, conform de conceptverordening van Groningen en het advies van projectbureau WWZ, te kiezen voor het weglaten van het begrip algemene voorziening, zoals dat in de modelverordening VNG wordt gebruikt.
In de modelverordening is het begrip algemene voorziening opgenomen. Een algemene voorziening wordt uitgelegd als een regelarme voorziening waar zonder of met zeer lichte indicatie gebruik van kan worden gemaakt die voorgaan op individuele voorzieningen. Het begrip algemene voorziening wekt daarmee veel verwarring. Prestatieveld 5 van de Wmo legt de gemeente namelijk ook al de verplichting op om algemene voorzieningen te treffen. Er is vanuit de doelgroep veel ophef over het begrip algemene voorziening in de modelverordening.
Wij zijn van mening dat de verordening alleen betrekking moet hebben op individuele Wmo-voorzieningen. Zo is ook duidelijk waarop de Eigen bijdrage regeling uit de AmvB van toepassing is. Wel is opgenomen de collectieve voorziening als een individuele voorziening waarvoor geen PGB verstrekt kan worden. Dit is van groot belang om bijvoorbeeld het collectief vervoerssysteem te kunnen behouden.

Artikel 1, begripsbepaling, s hoofdverblijf
Deze begripsbepaling is toegevoegd en overgenomen uit de huidige Wvg verordening

Artikel 2, beperkingen, lid 2 onder b.
Hoewel uit de wet zelf volgt dat geen voorziening hoeft te worden toegekend als er een voorliggende voorziening is, stellen wij u toch voor om bepaling b. toe te voegen. Hiermee is ondubbelzinnig vastgelegd dat voorliggende voorzieningen voorrang hebben.

Artikel 4, voorziening in natura
In onze is situatie is kunnen zich beide situaties voordoen, afhankelijk van de koop of huur van een voorziening, en daarom zijn beide opties in 1 lid opgenomen.

Artikel 6, persoonsgebonden budget (pgb)
Wij stellen u voor om onder 1 lid b het woord maximaal toe te voegen. Het budget van het PGB in de huidige AWBZ systematiek wordt afgeleid van de kosten voor zorg in natura, te weten 75% van die kosten. Om de ruimte te laten dezelfde systematiek toe te passen, is het beter om maximaal toe te voegen.

We stellen voor te kiezen voor een goede balans tussen enerzijds verantwoording van gemeenschapsgeld en anderzijds het voorkomen van bureaucratie bij de uitvoering van deze regeling:

- Eenvoudige verantwoording voor iedereen:
- Extra controle bij twijfel en steekproefsgewijs bij bepaald percentage
- Teveel ontvangen budget moet worden terugbetaald, minus een vrij te besteden (nog vast te stellen) budget.

Dit sluit aan bij het verantwoordingssysteem zoals het Zorgkantoor dat nu ook toepast. Dit zal in het Bestuit MO nader worden uitgewerkt.

Artikel 8, vormen van hulp bij het huishouden
Als consequentie van het schrappen van de algemene voorzieningen, is hier de algemene voorziening voor hulp bij het huishouden verwijderd.

Artikel 9, het recht op hulp bij het huishouden
Omdat de algemene voorziening voor hulp bij het huishouden is geschrapt, is de naam van dit artikel gewijzigd. Het primaat van de algemene voorziening is weggelaten en het artikel is zodanig aangepast, dat het recht op hulp bij het huishouden is verwoord.

De definitie is zo veranderd dat staat wat wordt bedoeld. In de modelverordening wordt toegelicht wat qua ondersteuning van mantelzorg wel /niet wordt bedoeld. Wij kiezen ervoor dit in de definitie helder te verwoorden.

Artikel 11 en 12, omvang van de hulp bij het huishouden en het persoonsgebonden budget
Wij stellen u voor om conform huidige werkwijze AWBZ en conform advies van het projectbureau WWZ aan te sluiten bij de huidige indeling in klassen. Dit heeft als voordeel dat er geen indicatie nodig is, wanneer de gevraagde extra hulp door cliënt binnen de bandbreedte van de klasse blijft. De toelichting op dit artikel geeft aan dat het mogelijk is om additionele uren toe te voegen aan de hoogste klasse. Dit zal slechts in een enkel geval nodig zijn. Voor de additionele uren zal een uurtarief worden opgenomen in het Besluit maatschappelijke ondersteuning. Er zou gekozen kunnen worden om 1 of meer klassen toe te voegen, maar aangezien het gaat om incidentele overschrijdingen, is een keuze voor een uurtarief per additioneel uur gemaakt.

Artikel 13, vormen van woonvoorzieningen
Hier is de algemene woonvoorziening verwijderd en zijn de voorzieningen zoals ze nu in de Wvg verordening staan, opgenomen.

Artikel 14 (oud) primaat algemene woonvoorzieningen en recht op individuele woonvoorzieningen
Dit artikel – afkomstig uit de modelverordening VNG – is geschrapt omdat het hier gaat om het primaat van algemene voorzieningen.

Artikel 18, hoofdverblijf
Wij stellen u voor om conform het huidige Wvg-beleid het bezoekbaar maken van één andere woning anders dan het hoofdverblijf van de gehandicapte in de verordening op te nemen. Deze keuze is in het verleden gemaakt om het bewoners van bijvoorbeeld AWBZ-instellingen mogelijk te maken om hun ouders te bezoeken. In de huidige Wvg-verordening is geen maximum bedrag opgenomen, maar ons voorstel is om dit wel te doen, zodat we niet met al te hoge kosten worden geconfronteerd.
Dit maximum bedrag wordt overigens in het Besluit maatschappelijke ondersteuning vastgelegd en niet in de verordening, zodat dit later kan worden vastgesteld.

Artikel 21, vormen van vervoersvoorzieningen
De algemene voorziening is gewijzigd in de collectieve vervoersvoorziening.

Artikel 24, algemeen gebruikelijke vervoersvoorzieningen
Wij stellen u voor om het huidige Wvg-beleid te handhaven en te kiezen voor een inkomensgrens van 1,5 maal het norminkomen. Deze grens geldt overigens niet voor de collectieve vervoersvoorziening.

Artikel 27 (oud) (nieuw artikel 26) en artikel 28 (oud) (nieuw artikel 27)
Gewijzigd in verband met het schrappen van algemene voorzieningen.

In afwijking van de modelverordening VNG, stellen wij u voor om conform het huidige Wvg-beleid het criterium om in aanmerking te komen voor een rolstoel op te rekken van “dagelijks zittend verplaatsen” naar “regelmatig zittend verplaatsen”. Wanneer gekozen zou worden voor dagelijks zittend verplaatsen komen maar weinig personen in aanmerking komen voor een rolstoel. Door het begrip op te rekken voorkomen we dat grote groepen personen, die niet dagelijks maar wel regelmatig gebruik moeten maken van een rolstoel, van de verstrekking van een rolstoel worden uitgesloten. Rolstoelen voor incidenteel gebruik: bijvoorbeeld voor af en toe winkelen of wandelen worden wel uitgesloten. Daarvoor geldt de thuiszorg-uitleen als voorliggende voorziening.

Wij stellen u daarnaast voor om te kiezen voor ‘compensatie’ in plaats van ‘oplossing’ conform het compensatiebeginsel, en om consequent te kiezen voor in en om de woning zoals in de wet.

Artikel 31, inlichtingen, onderzoek en advies en beschikking
Wij stellen u voor om punt a. van lid 2 van dit artikel niet op te nemen. Als we dit punt zouden opnemen, betekent dit dat er bij elke eerste aanvraag een medisch advies zou moeten worden gevraagd en ook in elke situatie waarin de kosten een bepaald bedrag te boven zullen gaan. Bij een eerste aanvraag is het lang niet altijd nodig om een medisch advies te vragen, zeker niet bij eenvoudige voorzieningen. Ook zegt de hoogte van de kosten lang niet altijd iets over de complexiteit

van een aanvraag. Het leidt tot een onnodige kostenverhoging en belasting voor de cliënt. De gekozen formulering is conform de huidige Wvg-verordening.

Wij stellen u voor om in lid 5 van dit artikel het woord ‘normale’ uit de zin te verwijderen omdat dit ook niet in de wet is opgenomen en tot veel discussie kan leiden.

Artikel 32, samenhangende afstemming
In de Wmo is vastgelegd dat de raad in de verordening bepaalt op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend afgestemd wordt op de situatie van de aanvrager.
Op basis van de Algemene Wet Bestuursrecht zijn we altijd verplicht de individuele situatie van de aanvrager te beoordelen. In de nota huishoudelijke verzorging in de Wmo heeft het college al besloten dat het college kiest voor een geïntegreerde indicatiestelling individuele Wmo voorzieningen.

Artikel 39 Evaluatie
Dit artikel hebben we geschrapt omdat we vanuit de wet al verplicht zijn tot een jaarlijks klanttevredenheidsonderzoek en eens in de 4 jaar tot het verantwoorden van ons beleid in een beleidsplan.

Toelichting op de verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning.

Algemene toelichting.

De kern van de Wet maatschappelijke ondersteuning wordt gevormd door het begrip “compensatiebeginsel“. Dit begrip is bij amendement 65 in de Wmo opgenomen.

Het is met name de toelichting op het amendement dat informatie geeft over de bedoeling van de wetgever met het begrip compensatieplicht. De toelichting stelt:

> *“Ter vervanging van de verplichting gedurende drie jaar om te voorzien in met name genoemde producten en diensten strekt het nieuw geformuleerde artikel ertoe de algemene verplichting aan gemeenten op te leggen om beperkingen in de zelfredzaamheid op het gebied van het voeren van een huishouden, het zich verplaatsen in en om de woning en om zich lokaal per vervoermiddel te verplaatsen, weg te nemen. Onder zelfredzaamheid wordt in dit verband verstaan het lichamelijke, verstandelijke, geestelijke en financiële vermogen om zelf voorzieningen te treffen die deelname aan het normale maatschappelijke verkeer mogelijk maken. Onder normale deelname aan het maatschappelijke verkeer wordt in ieder geval verstaan het kunnen voeren van een huishouden; het normale gebruik van een woning; het zich in en om de woning kunnen verplaatsen; het zich zodanig kunnen verplaatsen dat aansluiting kan worden gevonden bij regionale, bovenregionale en landelijke vervoerssystemen; het kunnen ontmoeten van andere mensen en het aangaan en onderhouden van sociale verbanden om op die manier te kunnen deelnemen aan het lokale sociaal-maatschappelijk leven. Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.*
>
> *De opdracht om compenserende voorzieningen te treffen wordt met dit artikel bij wet gegeven. De normering ervan wordt overeenkomstig de bestuurlijke structuur van de wet op het lokale niveau bepaald met inachtneming van alle bepalingen over de totstandkoming van het lokale beleid en de betrokkenheid van burgers en cliënten daarbij.”*

Omdat er geen begripsomschrijving van het begrip compensatiebeginsel in het amendement is opgenomen, is in de verordening een begripsomschrijving opgenomen, in artikel 1. Het compensatiebeginsel geldt, zo geeft de tekst van artikel 4, lid 1 van de wet aan, voor de onderdelen:
a. een huishouden te voeren,
b. zich te verplaatsen in en om de woning,
c. zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel en
d. medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden aan te gaan.

Uitgaande van een overgang van de drie Wvg-terreinen woonvoorzieningen, vervoersvoorzieningen en rolstoelen plus de functie huishoudelijke verzorging uit de AWBZ naar de Wmo worden de onderdelen uit artikel 4 van de wet in deze verordening als volgt uitgewerkt:

a. onder het voeren van een huishouden wordt verstaan: zowel het wonen, met name de woonvoorzieningen, als de eerdere functie huishoudelijke verzorging, in deze verordening hulp bij het huishouden genoemd;
b. zich verplaatsen in en om de woning: de rolstoel inclusief (uitsluitend) de sportrolstoel;
c. zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel: de vervoersvoorzieningen uit de Wvg;
d. het ontmoeten van medemensen en het daaruit volgende aangaan van sociale verbanden wordt beschouwd als doelstelling voor de eerste drie verstrekkingenterreinen.

Deze indeling is in deze verordening terug te vinden in de hoofdstukindeling.

In artikel 4 van de wet wordt de gemeente opgedragen ten behoeve van de compensatie "voorzieningen te treffen". De wet stelt dus niet dat het steeds om individuele voorzieningen moet gaan. De gemeente kan ook algemene voorzieningen organiseren die als voorliggende voorziening kunnen gelden voor individuele voorzieningen. Daarbij valt te denken aan bijvoorbeeld maaltijdvoorzieningen, personenalarmering en klussendienst die nu al aanwezig zijn. Maar ook kan gedacht worden aan bijvoorbeeld een ramenwasservice of boodschappendienst. Deze opsomming is uitdrukkelijk niet limitatief, aangezien het deels een nieuw type voorzieningen betreft, waarvoor de

komende jaren nieuwe invullingen zullen ontstaan. Deze algemene voorzieningen vallen onder prestatieveld 5.
Deze verordening heeft alleen betrekking op de individuele Wmo-voorzieningen.
De verschillende verstrekkingenterreinen worden in de volgende hoofdstukken behandeld. De laatste hoofdstukken zijn gereserveerd voor procedurele aspecten.

Artikelsgewijze toelichting.

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen.

Artikel 1. Begripsbepalingen

Ad a.

Deze bepaling spreekt voor zich; zie ook de in artikel 43 van de Wet maatschappelijke ondersteuning opgenomen citeertitel van de wet.

Ad b. compensatiebeginsel

Het compensatiebeginsel is via het amendement-Miltenburg c.s. (30 131, nr. 65) aan het wetsvoorstel toegevoegd. In het amendement is geen begripsomschrijving van dit begrip opgenomen. Gevolg hiervan is dat er in de wet een begripsomschrijving van het cruciale begrip compensatiebeginsel ontbreekt. Daarom staat de begripsomschrijving van het compensatiebeginsel in de verordening. Voor de begripsomschrijving is gebruik gemaakt van het briefadvies van de Raad voor de Volksgezondheid en de Zorg, de 'uitvinder' van het compensatiebeginselvan de toelichting op het amendement, evenals voor wat betreft de termen zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie. Het onderdeel "aantoonbare beperkingen op grond van ziekte of gebrek" is afkomstig uit artikel 1, lid 1, onder a. van de Wvg.

Ad c.

De term "beperkingen" is ontleend aan de ICF, de International Classification of Functioning, Disability, and Health, opgesteld door de Wereld Gezondheidsorganisatie (World Health Organisation, onderdeel van de Verenigde Naties). Het onder de toelichting op onderdeel 1.2 van dit artikel genoemde amendement-Miltenburg stelt over de ICF: "Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen."

Ad d.

De begripsomschrijving van het begrip "persoon met beperkingen" is afgeleid van de begripsomschrijving van "beperkingen" en van de verschillende terreinen waarvoor op grond van de wet voorzieningen kunnen worden verstrekt. Daarnaast is vanuit de Wet voorzieningen gehandicapten het onderdeel "aantoonbare beperkingen ten gevolge van ziekte of gebrek" toegevoegd. Mede in verband met de begrenzing van de doelgroep zal immers een objectief criterium nodig zijn. Hierdoor blijft jurisprudentie op grond van de Wet voorzieningen gehandicapten ten aanzien van dit onderdeel op dit begrip van toepassing.
Aan deze formulering is de nieuwe doelgroep "personen met een chronisch psychisch of psychosociaal probleem" toegevoegd. Deze doelgroep is afkomstig uit de AWBZ-regelgeving (Besluit zorgaanspraken).

Ad. e.

De begripsomschrijving van het begrip " mantelzorger" is ontleend aan de begripsomschrijving van "mantelzorg" in de wet (artikel 1, lid 1 onder b, van de wet).

Ad f.

Deze begripsomschrijving komt uit de toelichting op eerder reeds genoemde amendement-Miltenburg c.s., dat het compensatiebeginsel aan de wet heeft toegevoegd.

Ad g.

Ook deze begripsomschrijving is, evenals de onder f. genoemde, ontleend aan de toelichting op het amendement-Miltenburg c.s., dat het compensatiebeginsel aan de wet heeft toegevoegd.

Ad h.
Collectieve voorziening: een individuele voorziening die vanwege zwaarwegende efficiencyoverwegingen niet als financiële tegemoetkoming of als Persoonsgebonden budget verstrekt kan worden.
De wet biedt de mogelijkheid om geen PGB aan te bieden als er sprake is van overwegende bezwaren. Daarbij is door de Minister bij de beantwoording van de Eerste kamer ook nadrukkelijk aangegeven dat de gemeente daarbij ook efficiencyoverwegingen mee kan laten wegen.
Bij een collectieve voorziening gaat het om een voorziening die de gemeente organiseert en inkoopt los van of vooruitlopend op individuele aanvragen, en die economisch alleen kan bestaan bij gebruik door een grote groep personen. Een voorbeeld daarvan is de collectieve vervoersvoorziening.

Ad j.

De bevoegdheid voor het vragen van een eigen bijdrage of eigen aandeel in de kosten van een voorziening vloeit voort uit artikel 15 lid 1 van de wet. Deze kan op het inkomen worden afgestemd, zij het dat daarvoor op basis van artikel 15 lid 3 van de wet bij Algemene Maatregel van Bestuur nadere regels kunnen worden gesteld. Van deze bevoegdheid wordt gebruik gemaakt door middel van het vaststellen van het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren.

Ad k.

Naturavoorzieningen zijn voorzieningen die niet in de vorm van enigerlei financiële tegemoetkoming worden verstrekt. Daarbij kan worden gedacht aan verstrekking in huur, in bruikleen, in eigendom of in de vorm van dienstverlening.

Ad l.

Persoonsgebonden budget: een geldbedrag dat de aanvrager onder door het college bepaalde voorwaarden mag besteden aan een compenserende voorziening naar zijn keuze. Nadere uitwerking omtrent de relatie tussen diverse compenserende voorzieningen en daarbij behorende persoonsgebonden budgetten vindt plaats in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren.

Ad m.

Een financiële tegemoetkoming is een geldbedrag dat is bedoeld om een bepaalde voorziening te verwerven. Het is niet perse een kostendekkende vergoeding, maar een bedrag, bedoeld als tegemoetkoming in de kosten.

Ad n.

Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten het geval was, is het ook onder de Wet maatschappelijke ondersteuning niet de bedoeling dat de gemeentelijke overheid voorzieningen verstrekt, waarover de aanvrager, gezien zijn individuele situatie, ook zonder zijn handicap of beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen worden als algemeen gebruikelijk beschouwd. Wat in een concrete situatie als algemeen gebruikelijk te beschouwen is, hangt af van de geldende maatschappelijke normen van het moment van de aanvraag. Het begrip “algemeen gebruikelijk” is geconcretiseerd in de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep. Het begrip heeft vaak voor verwarring gezorgd, omdat algemeen gebruikelijke voorzieningen soms wel specifiek voor een handicap worden aangeschaft, maar vanwege hun algemeen gebruikelijke karakter toch niet vergoed worden. Om duidelijk te maken wat in de wet verstaan wordt onder dit begrip is de begripsomschrijving vanuit de jurisprudentie in de verordening opgenomen. Het gaat daarbij om voorzieningen:

- die in de reguliere handel verkrijgbaar zijn;
- die niet speciaal voor gehandicapten bedoeld zijn;

- die niet aanzienlijk duurder zijn dan vergelijkbare producten met hetzelfde doel.

In bijzondere omstandigheden kan de hardheidsclausule worden toegepast. Van bijzondere omstandigheden is volgens jurisprudentie sprake als er sprake is van een inkomen onder bijstandniveau en er in verband met een plotseling optredende calamiteit van medische aard, algemeen gebruikelijke zaken plotseling moeten worden vervangen. In andere gevallen kan de gehandicapte verwezen worden naar de bijzondere bijstand als deze voorzieningen zijn/haar bestedingsbudget te boven gaat.
Burgemeester en wethouders leggen vast welke voorzieningen op basis van jurisprudentie in ieder geval als algemeen gebruikelijke voorzieningen aangemerkt. Door het voortschrijden van de tijd en jurisprudentie zal deze lijst nooit limitatief kunnen zijn.

Het begrip “algemeen gebruikelijk” moet overigens niet worden verward met “gebruikelijke zorg”, zoals dat onder de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten is geformuleerd in beleidsregels. Het begrip “gebruikelijke zorg” komt onder de Wet maatschappelijke ondersteuning terug, zie hieronder, onder p.

Ad o.

Het begrip “meerkosten” hangt nauw samen met het begrip “algemeen gebruikelijk”; deze twee begrippen zijn elkaars tegenhangers. De meerkosten zijn de kosten, die in een direct oorzakelijk verband staan met het compenseren van de ondervonden beperking of het psychosociaal probleem, zoals die zijn genoemd in artikel 1, lid 1, onder g. achtste volzin van de wet. Een met de persoon als de aanvrager vergelijkbaar persoon zonder die beperking of dat psychosociale probleem heeft deze meerkosten per definitie niet, omdat daarvoor in diens situatie geen noodzaak is. Mede op de bestrijding van deze meerkosten, dus de kosten die voor een persoon als de aanvrager niet algemeen gebruikelijk zijn, is de wet gericht.

Ad p.

Wanneer een voorziening wordt verstrekt waar een algemeen gebruikelijk deel onderdeel van uitmaakt (er wordt een driewielfiets verstrekt, de fiets is algemeen gebruikelijk en maakt daar onderdeel van uit: men hoeft zelf geen fiets meer te kopen) zou sprake kunnen zijn van besparing: er hoeft immers geen algemeen gebruikelijke voorziening meer aangeschaft te worden. Aangezien verstrekking binnen de wet zich beperkt tot de meerkosten, kan in die situatie van de aanvrager het bedrag dat bespaard wordt, gevraagd worden als besparingsbijdrage. Dit is geen vorm van eigen bijdrage of eigen aandeel, zodat de regels daaromtrent niet van toepassing zijn.

Ad q.

Het uitgangspunt van deze begripsomschrijving ligt in het Protocol Gebruikelijke zorg, zoals tot aan de invoering van de wet door het Centrum Indicatiestelling Zorg werd toegepast als verzameling beleidsregels voor de AWBZ-indicatiestelling voor huishoudelijke zorg. Het is op enkele punten aangepast om te voorkomen dat problemen die in de AWBZ met dit begrip speelden ook naar de wet overgaan. Zo is in plaats van ‘volwassenen’ de term ‘meerderjarigen’ opgenomen en is het begrip ‘gemeenschappelijke huishouding voeren’ vervangen door het begrip ‘gemeenschappelijk een woning bewonen’.

Ad r.

De invoering van het persoonsgebonden budget maakt het opnemen van het begrip “budgethouder” noodzakelijk. De budgethouder is de persoon die de beschikking krijgt over het budget en over de besteding daarvan ook verantwoording af dient te leggen.

Ad. s

Deze definitie is ontleend aan de Modelverordening Wet voorzieningen gehandicapten.

Artikel 2. Beperkingen

Artikel 2. lid 1.

Ad a.

Deze definitie is in zijn kern ontleend aan de Modelverordening Wet voorzieningen gehandicapten en aan de wet aangepast. Wat langdurig noodzakelijk is, is afhankelijk van de concrete situatie. Het kan, in tijd uitgedrukt, gaan om twee maanden, bijvoorbeeld bij mensen die in een terminaal ziektestadium verkeren. Het kan ook gaan om veertig jaar, in situaties waarin de beperking bijvoorbeeld aangeboren is en stabiel van aard is. Kenmerk is in beide genoemde situaties dat de ondervonden beperking, naar de stand van de medische wetenschap op het moment van de aanvraag, onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten in de situatie van de aanvrager. In dit kader zal de prognose van groot belang zijn. Zegt de prognose dat de betrokkene na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen zal kunnen functioneren, dan mag men van kortdurende noodzaak uitgaan. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering in de toestand periodes van terugval opvolgen, kan echter uitgegaan worden van een langdurige noodzaak. De medisch adviseur speelt bij het antwoord op de vraag of er al dan niet sprake is van een langdurige noodzaak voor de betreffende voorziening een belangrijke rol. Voor langere tijd betekent in ieder geval dat wie tijdelijke beperkingen heeft, bijvoorbeeld door een ongeluk, terwijl vast staat dat de handicap van voorbijgaande aard is, niet voor een voorziening in het kader van deze verordening in aanmerking komt. Betrokkene kan een beroep doen op de hulpmiddelendepots van de Thuiszorgorganisaties die opgezet zijn in het kader van de AWBZ. Uit deze depots kan men twee maal drie maanden een hulpmiddel gratis lenen, welke periode kan worden verlengd, zij het dat dan huur is verschuldigd. Waar precies de grens ligt tussen kortdurend en langdurig ligt zal van situatie tot situatie verschillen.

Een uitzondering op de regel dat de aangevraagde voorziening langdurig noodzakelijk moet zijn, wordt gevormd door situaties waarin voor een afzienbare periode hulp bij het huishouden nodig is, bijvoorbeeld bij ontslag uit het ziekenhuis na een opname of bij een ontregeld huishouden.

Ad b.

Voorzieningen die in het kader van deze verordening worden verstrekt dienen naar objectieve maatstaven gemeten zowel adequaat als de meest goedkope voorziening te zijn. Met nadruk wordt hierbij gesteld dat met het begrip adequaat bedoeld wordt: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Hoewel datgene wat de aanvrager als adequaat beschouwt mee zal moeten wegen in de beoordeling van het adequaat zijn van de voorziening, zal ook het criterium van het goedkoop zijn, de kosten van de voorziening, een rol spelen bij de uiteindelijke beoordeling van het al dan niet adequaat zijn van een voorziening. Het gaat immers om gemeenschapsgeld. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat zij de voorziening meer adequaat maken, zullen in principe niet voor vergoeding in aanmerking komen. Daarbij kan een overweging zijn dat de bruikbaarheid van een voorziening niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald wordt. Tevens is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau waarvan uitgegaan kan worden, moge het duidelijk zijn dat bij een verantwoord, maar ook niet meer dan dat, niveau dient te worden aangesloten. Het is uiteraard wel mogelijk een adequate voorziening te verstrekken die duurder is dan de goedkoopst adequate voorziening, mits de aanvrager bereid is het prijsverschil uit eigen middelen te betalen. Het begrip goedkoopst adequaat geeft het college mogelijkheden tot sturen binnen het beleid.

Ad c.

Het probleem van het individu dient op grond van de wet te worden gecompenseerd. Dat individuele probleem staat dan ook centraal bij de beoordeling van de aanvraag voor een voorziening op grond van de wet.

Artikel 2. lid 2.

Ad a.

Algemeen gebruikelijke voorzieningen zijn voorzieningen waarover een met de aanvrager vergelijkbare persoon, ook los van de beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt. Dit beginsel wordt al tientallen jaren tijd gehanteerd in de sociale wetgeving (AAW/WAO, voormalige Wet-Rea, Wvg) en heeft tot een omvangrijke jurisprudentie geleid, die is vastgelegd in de definitie van dit begrip, zoals die is opgenomen in artikel 1, onder n. van deze verordening. Wat in een concreet geval algemeen gebruikelijk is, hangt dus in beginsel af van de aard van de gevraagde voorziening. Daarnaast speelt de -financiële- situatie van de aanvrager een rol, bezien in relatie tot de maatschappelijke normen op het moment van de aanvraag. Met name die financiële situatie van de aanvrager kan leiden tot een uitzondering op het beginsel dat geen algemeen gebruikelijke voorzieningen worden verstrekt. Uit de bovengenoemde jurisprudentie blijkt immers dat een dergelijke uitzondering zich voordoet als het inkomen van de aanvrager – mede ten gevolge van aantoonbare kosten ten gevolge van zijn beperking, onder het in diens situatie geldende bijstandsniveau dreigt te geraken. Een andere uitzondering is het ten gevolge van een plotseling optredende handicap moeten vervangen van zaken die nog niet zijn afgeschreven; dat zou zonder die handicap immers ook niet gebeuren.

Ad b.

In de wet is, in tegenstelling tot de situatie bij de Wet voorzieningen gehandicapten, geen specifieke bepaling opgenomen waaruit blijkt dat de compensatieplicht zich beperkt tot in de gemeente woonachtige personen, hoewel artikel 11 van de wet spreekt over ingezetenen. Dit artikel moet opgenomen worden om te voorkomen dat er aanvragen binnenkomen bij gemeenten waar de aanvrager niet woonachtig is.

Ad c.

Deze afwijzingsgrond is afkomstig uit de Modelverordening Wet voorzieningen gehandicapten, en is bedoeld voor situaties waarin gebruikte materialen voor problemen zorgen.

Ad d.

Het uitrustingsniveau voor sociale woningbouw is vastgesteld in het Bouwbesluit 2003. Woonvoorzieningen die op dat uitrustingsniveau worden verstrekt, zijn in beginsel van voldoende kwaliteit; duurdere of andere voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt. Een duidelijke begrenzing derhalve. Garages bijvoorbeeld vallen daarom niet onder dit niveau. Alleen in die gevallen dat bijvoorbeeld vanuit welstandstoezicht hogere eisen worden gesteld, kan het college hierop een uitzondering maken. Over de hiermee gepaard gaande kosten moeten in een concrete situatie afspraken gemaakt worden. Ook bij hulp bij het huishouden speelt deze bepaling een rol. Indien bijvoorbeeld aanzienlijk meer hulp wordt gevraagd vanwege het feit dat men in een veel grotere of meer luxe woning woont, geeft deze bepaling een duidelijke grens aan.

Ad e.

In sommige gevallen gebruiken mensen al jaren voorzieningen en vragen zij na het optreden van een beperking voorzieningen aan, die in hun situatie kunnen leiden tot de conclusie dat het optreden van beperkingen geen meerkosten met zich meebrengt. Daarvoor is deze onder e. genoemde bepaling bedoeld.

Ad f. en g.

In artikel 2 lid 2, onder f. en g. geeft de verordening een tweetal gronden voor weigering aan. Onder f. wordt gedoeld op de situatie dat de aanvrager een voorziening aanvraagt nadat deze reeds door de aanvrager gerealiseerd of aangekocht is. Omdat het college dan geen mogelijkheden meer heeft de voorziening volgens het vastgestelde beleid te verstrekken, noch anderszins invloed heeft op de te verstrekken voorziening, kan in deze situatie de voorziening worden geweigerd. Bijvoorbeeld nadat het college een beslissing over de aanvraag voor een woningaanpassing heeft genomen mag een

aanvang worden gemaakt met de werkzaamheden. Pas op dat moment heeft het college alle op de aanvraag betrekking hebbende gegevens beoordeeld en op grond hiervan een besluit genomen over de te treffen voorziening.
Door deze regeling wordt voorkomen dat een voorziening waar vroegtijdig mee is begonnen uiteindelijk niet overeenstemt met hetgeen het college als goedkoopst adequate voorziening beschouwt. Het college kan bijvoorbeeld ook factoren mee laten wegen die buiten de woonruimte van de aanvrager gelegen zijn, zoals een beschikbare aangepaste of goedkoop aan te passen woning elders, of een losse woonunit, waardoor een woningaanpassing wellicht niet noodzakelijk is.

Pas nadat het college een positieve beschikking voor een verhuiskostenvergoeding heeft gegeven, komt een aanvrager hiervoor in aanmerking. Pas nadat advies is verkregen en de gemeente een afweging heeft gemaakt welke oplossing het meest adequaat is kan de aanvrager tot verhuizen overgaan. Met deze voorwaarde wordt tevens voorkomen dat de gemeente achteraf, nadat de aanvrager reeds is verhuisd, met een claim voor een verhuiskostenvergoeding geconfronteerd wordt. In bepaalde gevallen kan het echter nodig zijn dat de aanvrager snel moet beslissen omdat de woning anders aan een andere woningzoekende wordt toegewezen. In deze of andere urgente gevallen is het verkrijgen van toestemming van het college ook voldoende. Maar in alle gevallen dient de aanvrager voorafgaand aan de verhuizing schriftelijk toestemming van de gemeente te hebben verkregen. Het hoeft hier uiteraard niet te gaan om de feitelijke verhuizing, maar om een situatie waarin men bepaalde onomkeerbare stappen heeft gezet die in de regel voorafgaan aan een verhuizing, zoals het sluiten van een koop- huur- of erfpachtovereenkomst inzake de te betrekken woning.
Onder g. wordt in dit artikel aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een vergoeding of verstrekking die reeds eerder heeft plaatsgehad, terwijl het de aanvrager verwijtbaar is dat het middel verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid, dus niet indien de aanvrager geen schuld treft. Indien een ander aansprakelijk is voor het verloren gaan, dient bekeken te worden of het mogelijk is deze derde door de aanvrager hiervoor aansprakelijk te doen stellen om zodoende de kosten te kunnen verhalen. Indien in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien bijvoorbeeld bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Hoofdstuk 2. Vorm van te verstrekken individuele voorzieningen.

Artikel 3. Keuzevrijheid.

De in artikel 6 van de wet genoemde verplichting om bij een aanspraak op een individuele voorziening de keuze te bieden tussen een persoonsgebonden budget en een naturaverstrekking, is niet absoluut. Er kunnen overwegende bezwaren bestaan om niet over te gaan tot verstrekking van een persoonsgebonden budget. Het college kan regels stellen om af te wegen in welke gevallen er sprake is van bezwaren van overwegende aard, die reden zijn om geen persoonsgebonden budget te verstrekken. De gemeente Slochteren gaat ervan uit dat de collectieve voorzieningen niet als PGB of als financiële tegemoetkoming kunnen worden verstrekt. Het overwegende bezwaar is dat door individuen de keuze te geven tussen een collectieve voorziening en PGB of financiële tegemoetkoming, het gebruik van de collectieve voorziening zodanig zal verminderen dat dit niet in de beoogde vorm kan blijven voortbestaan. Daarmee zou een grote groep personen met beperkingen beroofd kunnen worden van een goedkope adequate voorziening. Een voorbeeld van zo'n voorziening is de collectieve vervoersvoorziening.

Naast deze keuzevrijheid bestaat er nog een tweede vorm van keuzevrijheid: namelijk de vrijheid om bij voorzieningen in natura te kiezen uit meerdere aanbieders. Deze keuzevrijheid wordt niet in deze verordening, maar in het beleidsplan maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren uitgewerkt.

Artikel 4. Voorziening in natura

Het doel van deze bepaling is het vastleggen van de rechten en plichten van het college en de aanvrager. Deze bepaling ziet op de situatie waarin:

- het college eigenaar blijft van de verstrekte naturavoorziening
- het college een derde inschakelt voor verstrekking van naturavoorzieningen en deze derde eigenaar blijft van de te verstrekken voorziening
- of wanneer het college een derde inschakelt voor het verlenen van zorg
- of het college de zorg in natura zelf geregeld heeft.

Als een voorziening in eigendom wordt verstrekt is er uiteraard niet een dergelijke overeenkomst nodig.

Artikel 5. Financiële tegemoetkoming.

Om te waarborgen dat de verstrekte financiële tegemoetkoming wordt besteed aan een noodzakelijke voorziening, en niet aan zaken die los staan van de doelen die met de wet worden beoogd, kunnen bij beschikking voorwaarden worden verbonden aan de verstrekking van een tegemoetkoming op grond van de wet. Deze bepaling, die moet worden bezien in relatie tot de bepalingen uit hoofdstuk 7 van deze verordening, biedt daartoe de mogelijkheid.

Artikel 6. Persoonsgebonden budget.

Het persoonsgebonden budget dient gezien te worden als een manier waarop een toegekende voorziening wordt verstrekt. De onder lid 1, onder a., van dit artikel genoemde bepaling spreekt dan ook voor zich en sluit aan op de bepaling in artikel 6 van de wet. Hierin is vastgelegd dat alleen bij toekenning van individuele voorzieningen in beginsel de keuze voor een persoonsgebonden budget moet worden geboden. Collectieve voorzieningen vallen niet onder deze eis.
Onder b. is bepaald dat de hoogte van het persoonsgebonden budget is gekoppeld aan de tegenwaarde van de te verstrekken goedkoopst adequate voorziening. Er moet immers een referentiebedrag zijn, waarop het persoonsgebonden budget kan worden gebaseerd. "Goedkoopst adequaat" is een objectief vaststelbaar referentiepunt. Voorts kan een aanvullend bedrag worden vastgesteld voor de instandhoudingskosten van de voorziening. Voor de diverse soorten

voorzieningen zal een nadere regeling moeten worden gegeven in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren dat door het college moet worden vastgesteld. Lid 1, onder c. bepaalt dat het college de omvang van een persoonsgebonden budget bepaalt. Het zal immers gaan om een veelheid van verschillende persoonsgebonden budgetten voor verschillende voorzieningen. Daarbij zullen, ter bevordering van de rechtsgelijkheid, eenduidige richtlijnen noodzakelijk zijn. Invulling van deze richtlijnen vindt plaats in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochterenen de beleidsregels. Verder is onder d. bepaald dat er, om misverstanden zoveel mogelijk te voorkomen, een overeenkomst wordt getekend omtrent de voorwaarden waaronder het persoonsgebonden budget wordt verstrekt.

Lid 2 bepaalt dat in elk geval de belangrijkste aspecten van het persoonsgebonden budget in de toekenningsbeschikking worden vastgelegd. Het gaat om de omvang ervan (de hoogte van het budget), maar het kan ook gaan om de periode waarover het wordt toegekend. Het spreekt voor zich dat dergelijke beschikkingen uiterst zorgvuldig worden geformuleerd.

In lid 3 is neergelegd de algemene eis dat er een program van eisen wordt vastgesteld, waarin wordt aangegeven aan welke eisen de met het persoonsgebonden budget te verwerven voorziening moet voldoen. Het program van eisen is dus een belangrijk document; als niet aan het program van eisen wordt voldaan kan dat gevolgen hebben voor de afrekening van het toegekende budget.

Lid 4 van artikel 6 regelt tenslotte de feitelijke betaling van het persoonsgebonden budget. Over de wijze waarop de betaling plaatsvindt kunnen door het college nadere regels worden gesteld. Gedacht kan worden aan betaling in termijnen, bijvoorbeeld bij hulp bij het huishouden of in situaties waarin er twijfels zijn over het budgetbeheer. Zo kunnen financiële risico's voor de gemeente worden beperkt en worden aanvragers minder snel geconfronteerd met hoge terugvorderingbedragen.

Het college is zelf verantwoordelijk voor de rechtmatige en doelmatige besteding van gelden op grond van de wet en heeft ook zelf de bevoegdheid om vast te stellen in hoeverre er wordt gecontroleerd of aanvragers hun persoonsgebonden budget besteden conform de toekenningsvoorwaarden. Het is dus aan de raad en het college om in de verordening en beleidsregels te bepalen hoe die controle plaatsvindt en daarbij de afweging te maken tussen volledige controle en steekproefsgewijze controle. In dit lid is de volledige controlemogelijkheid opgenomen. Afhankelijk van de vraag waarvoor het persoonsgebonden budget is bedoeld en de wijze waarop de noodzakelijke voorziening is verkregen, worden bewijsstukken opgevraagd bij de budgethouder. De onder a. bedoelde factuur is nodig in situaties waarin voorzieningen zijn aangeschaft bij een leverancier, bijvoorbeeld een rolstoel of een scootermobiel. Onder b. is een betalingsbewijs genoemd, wat van belang kan zijn in situaties waarin er geen nota is, bijvoorbeeld bij een tweedehands aankoop bij een particulier of uitbetaling aan een dienstverlener, bijvoorbeeld iemand die hulp bij het huishouden heeft verleend. Onder c. is genoemd een salarisadministratie; die kan noodzakelijk zijn in situaties waarin men iemand in dienst heeft genomen voor het verrichten van hulp bij het huishouden.
Mocht uit de controle blijken dat er aanleiding is het toegekende persoonsgebonden budget van de budgethouder terug te vorderen, dan dient de in hoofdstuk 7 genoemde procedure te worden gevolgd.

Artikel 7. Eigen bijdragen en eigen aandeel.

Artikel 15 van de wet biedt de mogelijkheid bij verstrekking van voorzieningen in natura of een persoonsgebonden budget eigen bijdragen te vragen. Artikel 19 van de wet biedt de mogelijkheid de hoogte van financiële tegemoetkomingen af te stemmen op het inkomen van degene aan wie maatschappelijke ondersteuning wordt verleend: het zogeheten eigen aandeel. In dit artikel stelt de raad vast van deze mogelijkheid gebruik te maken, zoals opgedragen in artikel 15 lid 1 van de wet. Bovendien wordt bepaald dat de wijze waarop dit wordt uitgevoerd door het college in het Besluit maatschappelijke ondersteuning wordt vastgelegd. De Raad heeft hierbij ingevolge de Algemene Maatregel van Bestuur de mogelijkheid binnen de grenzen die de Algemene Maatregel van Bestuur stelt de verschillende bedragen vast te stellen. Deze afwijkende bedragen kunnen in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren worden opgenomen.

Hoofdstuk 3. Hulp bij het huishouden.

Artikel 8. Vormen van hulp bij het huishouden.

In artikel 4 lid 1 van de wet wordt het college opgedragen om voorzieningen aan te bieden ter ondersteuning van het voeren van een huishouden. In deze verordening wordt dit onderdeel opgesplitst in twee onderdelen. In hoofdstuk 3 van deze verordening gaat het om de voorziening “hulp bij het huishouden”, in hoofdstuk 4 om “woonvoorzieningen” . Bij het interpreteren van het begrip “voeren van een huishouden” is er van uitgegaan dat een persoon pas behoefte kan hebben aan hulp bij het huishouden indien dat huishouden in een voor hem geschikte woning is gesitueerd. Vandaar dat de onder de Wet voorzieningen gehandicapten bestaande woonvoorzieningen onder dit begrip zijn gebracht.
Onder de AWBZ werd gesproken van de functie huishoudelijke verzorging. Om aan te geven dat onder de Wmo sprake is van een eigen begrip wordt in deze verordening het begrip ‘hulp bij het huishouden’ geïntroduceerd.
Hulp bij het huishouden kan in twee vormen als voorziening worden aangeboden. Onder b. wordt genoemd de hulp bij het huishouden in natura. Ook hier gaat het om een vorm van persoonlijke dienstverleningdoor een door de gemeente Slochteren gecontracteerde leverancier. Onder c. is genoemd het persoonsgebonden budget (pgb) voor hulp bij het huishouden. Met dit pgb moet de aanvrager zelf hulp inhuren.
Er kunnen 3 niveaus van hulp bij het huishouden worden onderscheiden:

1. huishoudelijke werkzaamheden (bv. de was doen, licht en zwaar huishoudelijk werk);
2. De organisatie van het huishouden (bv. helpen bij bereiden maaltijd, dagelijkse organisatie van het huishouden, hulp bij verzorging van kinderen);
3. Hulp bij ontregelde huishouding (bv. psychosociale begeleiding, advies, instructie, voorlichting gericht op uitvoeren en/of organisatie van het huishouden)

In nadere beleidsnotities/protocollen zal het college de inhoud van hulp bij het huishouden vaststellen.

In de wet is opgenomen dat de gemeente niet de huishoudelijke verzorging voor bewoners van intramurale tehuizen verzorgen. De grens wordt aangeduid met de indicatie Verblijf: wie een indicatie voor ‘verblijf’ heeft, is per definitie geen klant huishoudelijke verzorging voor de gemeente. Ook personen die met een indicatie ‘verblijf’ thuis wonen vallen straks niet onder de Wmo.

Artikel 9. Primaat van de algemene hulp bij het huishouden.

In artikel 9 wordt geregeld onder welke basisvoorwaarden men gebruik kan maken van hulp bij het huishouden. In aanmerking komen in eerste instantie personen met een aantoonbare beperking ten gevolge van ziekte of gebrek. Verder komen in aanmerking mantelzorgers in het kader van de zogenaamde ‘respijtzorg’, dat wil zeggen dat de noodzaak aanwezig is om mantelzorgers te ontlasten. Het is daarbij niet de bedoeling van de wetgever dat het huishouden van de mantelzorger wordt overgenomen, maar overname van het huishouden van degene die de mantelzorg ontvangt is wel degelijk mogelijk.

De voorziening kan bestaan uit een voorziening in natura of uit een persoongebonden budget. Het college bepaalt wanneer iemand voor een persoonsgebonden budget in aanmerking kan komen. Deze criteria zijn vastgelegd in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren

Artikel 10. Gebruikelijke zorg.

Bij het vaststellen van de aanspraak op hulp bij het huishouden wordt allereerst bezien of en in hoeverre eventueel andere personen binnen de leefeenheid zelf de problemen kunnen oplossen. Deze ontwikkeling is al onder de AWBZ-indicatiestelling in gang gezet vanaf het midden van de jaren ’90 van de vorige eeuw. Voorzover de ondervonden problemen door middel van dergelijke gebruikelijke zorg kunnen worden opgelost, is er geen aanspraak op hulp bij het huishouden. In de door het college vast te stellen beleidsregels wordt bepaald hoe er rekening wordt gehouden met gebruikelijke zorg bij het vaststellen van een aanspraak op een voorziening voor hulp bij het huishouden.

Artikel 11. Omvang van de hulp bij het huishouden.

In de AWBZ werd tot de invoering van de wet geïndiceerd in klassen. Klassen zijn te vergelijken met standaardporties. Elke klasse is gekoppeld aan minimaal en een maximaal aantal uren per week binnen een vaste bandbreedte. Indien men bijvoorbeeld een indicatie heeft voor 1,5 uur hulp, wordt men ingedeeld in klasse 1. Mocht de behoefte aan hulp van de aanvrager enigszins stijgen of dalen binnen de bandbreedte van de toegekende klasse, dan hoeft daarvoor niet opnieuw geïndiceerd en beschikt te worden. Voor de gemeente is dat een administratief voordeel, voor aanvragers ook. Materieel kan het voor aanvragers binnen de speelruimte van de klasse echter enigszins negatief of positief uitpakken, afhankelijk van de daadwerkelijk noodzakelijke uren zorg. Als die zorgbehoefte, uitgedrukt in uren, zich onderaan de bandbreedte bevindt, is men voordelig uit; is de behoefte aan uren gelegen vlak onder het plafond van de klasse, is het voordeel minder. Zolang de objectief vastgestelde behoefte echter binnen de bandbreedte blijft, is er sprake van een toereikende voorziening. Voor zover hulp bij het huishouden nodig is die klasse 6 overstijgt, is het mogelijk additionele uren aan deze hoogste klasse toe te voegen. In het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren wordt door het college jaarlijks het daarbij passende uurbedrag vastgelegd.

Artikel 12. Omvang van het persoonsgebonden budget.

Deze bepaling spreekt voor zich en sluit nauw aan op de tweede optie, genoemd in artikel 11. Vastlegging houdt verband met prijsindexering, zoals genoemd in artikel 37.

Hoofdstuk 4. Woonvoorzieningen.

Artikel 13 Woonvoorzieningen

In dit artikel staat aangegeven waaruit een individuele woonvoorziening kan bestaan.
Een woonvoorziening, en dus ook een verhuiskostenvergoeding is, volgens de Wvg-jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, alleen bedoeld voor situaties waarin de ondervonden problemen in direct oorzakelijk verband staan met bouwkundige of woontechnische aspecten van de te verlaten woning zelf. Omgevingsfactoren als lawaai, stank, onveiligheidsgevoelens, overlast etcetera zijn dus niet van belang. Uitgangspunt van het gemeentelijk beleid is dat zo goed mogelijk gebruik wordt gemaakt van de voorraad aangepaste woningen in de gemeente.

Een bouwkundige of woontechnische woningaanpassing is een aanpassing van de woning zelf, ter compensatie van de problemen die in de woning spelen ten aanzien van de bewoner met een beperking. Hieronder valt ook een uitraaskamer.
Onder een woonvoorziening waarbij geen sprake is van een ingreep van bouw- of woontechnische aard zal in de praktijk met name worden begrepen hulpmiddelen voor toiletteren, wassen en douchen welke niet nagelvast aan de woning zijn bevestigd, alsmede mobiele patiëntenliften. Deze categorieën roerende woonvoorzieningen kunnen in natura worden verstrekt, bijvoorbeeld in bruikleen of huur, zodat hergebruik mogelijk is. Maar ook als financiële tegemoetkoming of PGB. Een ander voorbeeld van een roerende voorziening is een persoonsgebonden budget of financiële tegemoetkoming in de kosten van woningsanering i.v.m. CARA.
Ad d. Omdat met de Wet maatschappelijke ondersteuning niet wordt beoogd om het inhoudelijke beleidsterrein ten opzichte van de vervallen Wet voorzieningen te verbreden, noch om dat te versmallen, is de uitraasruimte als woonvoorziening opgenomen. Een uitraasruimte is een ruimte die op basis van het vervallen artikel 1, lid 1, onder e. van de Wet voorzieningen gehandicapten kan worden gedefinieerd als een verblijfsruimte, waarin een persoon die tengevolge van een beperking in de vorm van een ernstige gedragsstoornis ernstig ontremd gedrag vertoont, zich kan afzonderen of tot rust kan komen. Een zeer specifieke voorziening derhalve, die alleen op basis van een specifieke noodzaak en op basis van een specifieke beperking kan worden verstrekt. Het zal in de regel gaan om een kleine, veilige en prikkelarme ruimte.

Artikel 14
Woonvoorzieningen kunnen in natura, als financiële tegemoetkoming en als PGB verstrekt worden.
Een verhuiskostenvergoeding is een financiële tegemoetkoming of een PGB en kan niet in natura worden verstrekt.
Een woningaanpassing wordt met name als financiële tegemoetkoming verstrekt. Uitzonderingen zijn bijvoorbeeld trapliften of plafondliften die ook in natura kunnen worden verstrekt.
De categorieën roerende woonvoorzieningen kunnen in natura worden verstrekt, bijvoorbeeld in bruikleen of huur, zodat hergebruik mogelijk is. Maar ook als financiële tegemoetkoming of PGB. In het Besluit Maatschappelijke ondersteuning Slochteren zal nog vermeld worden in welke gevallen en op welke wijze een PGB kan worden toegekend.

Artikel 15. Recht op woonvoorzioeningen en primaat van de verhuizing.

Al onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold de regel dat bij een aanvraag voor een woningaanpassing eerst werd bezien of verhuizing naar een andere woning een oplossing kon bieden. Dit is het zogenaamde primaat van de verhuizing. In feite gaat het om een uitwerking van de regel dat in beginsel wordt gekozen voor de goedkoopst adequate voorziening. De mogelijkheid tot het hanteren van het primaat van de verhuizing is onder de Wet voorzieningen gehandicapten in de jurisprudentie erkend, zij het dat wel enkele duidelijke voorwaarden zijn gesteld. In de eerste plaats moeten de financiële gevolgen van de verhuizing voor de woonlasten binnen aanvaardbare financiële grenzen vallen, een eis die ook onder de wet gesteld kan worden. Verder moet duidelijk zijn dat de oplossing in de vorm van een verhuizing kan worden gerealiseerd binnen een uit het advies blijkende medisch verantwoorde termijn. Dat houdt dus in dat het college zicht moet hebben op de woningvoorraad om een indicatie te kunnen geven van de mogelijkheden om binnen die medisch verantwoorde termijn te kunnen verhuizen naar een geschikte aangepaste of goedkoper aan te passen woning. Ook diverse andere relevante aspecten, nader uit te werken in de gemeentelijke

beleidsregels, kunnen, afhankelijk van de situatie een rol spelen bij de afweging omtrent het toepassen van het primaat van de verhuizing in een concreet geval.

Artikel 16. Primaat van de losse woonunit.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten konden gemeenten woningaanpassingen duurder dan € 20.420,-- onder bepaalde voorwaarden declareren bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Onder de Wet maatschappelijke ondersteuning vervalt deze mogelijkheid en zullen de kosten voor rekening van de gemeenten komen. Als het gaat om grote aanpassingen aan huurwoningen die opnieuw kunnen worden verhuurd voor de huisvesting van mensen met beperkingen, kan de investering over een langere periode afgeschreven worden. In gevallen waarin dat niet speelt, wordt in principe uitgegaan van het primaat van losse woonunits. In situaties waarin de mogelijkheid in de concrete situaties bestaat, wordt aan gebruik van een dergelijke unit voorrang gegeven middels deze bepaling.

Artikel 17. Uitsluitingen.

Een persoonsgebonden budget of een financiële tegemoetkoming voor het treffen van voorzieningen wordt alleen verstrekt als het woonruimten betreft die als zelfstandige woonruimte in het kader van de Wet op de huurtoeslag ook als zodanig aangemerkt worden. Een uitzondering zijn aanpassingen aan woonschepen en binnenschepen; deze komen weinig voor en worden apart geregeld in het verstrekkingenbeleid. Verder worden geen woonvoorzieningen verstrekt in gemeenschappelijke ruimten van woongebouwen voor ouderen of gehandicapten of voorzieningen die in dergelijke gebouwen, ook in de wooneenheden, bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten kunnen worden meegenomen.

Artikel 18. Hoofdverblijf.

In tegenstelling tot de Wet voorzieningen gehandicapten wordt in de wet niet expliciet vermeld dat de gemeentelijke compensatieplicht alleen geldt voor de inwoners van de gemeente. Artikel 11 van de wet geeft echter wel een aanwijzing in die richting door vermelding van “ingezetenen”, mede gezien het feit dat er met de wet geen inhoudelijke uitbreiding van de werking van de Wet voorzieningen gehandicapten is beoogd.

In eerste instantie geeft de gemeentelijke basisadministratie uitsluitsel. Voor bepaalde gezondheidszorginstellingen geldt dat de bewoners een briefadres elders kunnen aanhouden. De gemeente waar de aanvrager van de voorziening daadwerkelijk verblijft heeft de verplichting tot compensatie van beperkingen. In het geval van AWBZ-bewoners heeft deze verplichting geen betrekking op de woonvoorzieningen. Het is noodzakelijk de zinsnede 'of zal hebben' op te nemen voor situaties waarin de aanvrager naar een andere gemeente wil verhuizen en in die gemeente een woning wil laten bouwen of aanpassen voordat deze daadwerkelijk wordt betrokken, zie ook artikel 19, onder b.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten waren AWBZ-bewoners uitgesloten van het recht op woonvoorzieningen. Een bovenwettelijke uitzondering hierop werd door gemeenten gemaakt voor het zogenaamde bezoekbaar maken van een woonruimte voor bezoek aan ouders of andere familieleden. Deze uitzondering was gebaseerd op de verordening. Omdat met de wet niet wordt beoogd om de omvang van de onder de Wet voorzieningen gehandicapten geregelde zorgplicht in te krimpen of uit te breiden, is de optie van het bezoekbaar maken ook weer in de verordening opgenomen in artikel 18. Verdere verplichtingen dan hier genoemd in de verordening heeft de gemeente derhalve niet. “Bezoekbaar maken” wordt in de verordening daarom gelimiteerd tot het bereikbaar maken van de woonruimte zelf en enkele essentiële ruimten daarin, en kan bovendien in financiële zin worden gemaximeerd, zie lid 4. Onder de Wet voorzieningen gehandicapten werd hiervoor vaak wordt een bedrag gehanteerd dat gelijk was aan het bedrag voor een verhuiskostenvergoeding.

Artikel 19. Beperkingen.

Om in aanmerking te komen voor woonvoorzieningen moet er een duidelijke samenhang zijn tussen de ondervonden woonproblemen en de beperking die men heeft. Aanvragen voor woonvoorzieningen die hun oorzaak vinden in andere factoren dan die beperking, kunnen worden geweigerd op grond van artikel 19.

Ad a.

Onder a. wordt de verhuizing naar een inadequate woning genoemd als weigeringsgrond voor woonvoorzieningen. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling heeft voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden, maar gewoon omdat men daar zin in heeft. Uitzondering in deze bepaling is de zogeheten “belangrijke reden”. Daarbij moet gedacht worden aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of het aanvaarden van werk elders.

Ad. b.

Als een persoon met beperkingen verhuist, zal deze, in relatie tot die beperkingen, moeten zoeken naar een zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling dat men zo maar een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor aanpassingen bij de gemeente indient. Met “verhuizen” wordt hier overigens niet alleen gedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die normaal gesproken voorafgaan aan een verhuizing, zoals het tekenen van een koop-, huur- of erfpachtcontract, zie ook artikel 18, lid 1, waarin wordt bepaald dat het gaat om een situatie waarin men in de betreffende woning “zijn hoofdverblijf heeft of zal hebben”.
Over het verhuizen van een gehandicapte naar een inadequate woning zijn de afgelopen jaren echter ook meerdere uitspraken gedaan door de Centrale Raad van Beroep. De Centrale Raad van Beroep is van mening dat van een gehandicapte mag worden verwacht dat hij/zij zijn/haar inspanning richt op het verkrijgen van een woning die zoveel mogelijk is aangepast aan zijn/haar ergonomische belemmeringen en dat in een zo vroeg mogelijk stadium (als men op zoek gaat naar een woning en in ieder geval ruim vóór de koop van de woning) contact wordt opgenomen met de gemeente zodat gezocht kan worden naar een oplossing die voor beide partijen acceptabel is. Overleg voorafgaande aan de koop/acceptatie van een woning is dus van belang (bijvoorbeeld: CrvB 20-08-2001, regnr. 01/2865 WVG R011 93, gemeente Binnenmaas; CrvB 05-12-2001, regnr. 01/3482 WVG R011 93, gemeente Oostburg; CrvB, 20-02-2002, regnr 00/5063 WVG, gemeente Dinxperlo).

Ad c.

Op basis van het feit dat voorzieningen op grond van de wet in hoofdzaak zijn gericht op het individu, worden in beginsel geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van wooncomplexen verstrekt. Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold, zijn er uitzonderingen gemaakt voor de in de verordening genoemde voorzieningen in gemeenschappelijk ruimten. De opsomming is limitatief, dat wil zeggen dat er niet meer hoeft te worden verstrekt dan er in de verordening is genoemd.

Ad d. en e

Onder d. en e wordt met name gedoeld op verhuiskostenvergoedingen maar geldt ook voor andere woonvoorzieningen. Veel verhuizingen zijn als algemeen gebruikelijk te beschouwen, ook los van de beperking die men heeft. Te denken valt aan verhuizingen van het ouderlijk huis naar een zelfstandige woonruimte, verhuizing van senioren naar een kleinere woning, omdat de eengezinswoning te bewerkelijk is geworden en kinderen reeds zelfstandig wonen.
Ouder worden is onverbrekelijk verbonden met slijtageprocessen die aantoonbare beperkingen opleveren (“ouderdom komt met gebreken”). Door de voorzienbaarheid van beperkingen hebben ouderen ook een zekere eigen verantwoordelijkheid in het realiseren van een adequate woon-/leefsituatie. Ze kunnen vroegtijdig anticiperen op het gegeven dat vanwege het stijgen van de leeftijd de beperkingen toe zullen nemen. Dit geldt met name wat betreft hun woonsituatie. Mensen weten dat, als ze in een woning wonen met een trap, of een douche in het bad, de kans groot is dat zij met het stijgen van de leeftijd hier problemen mee zullen ondervinden. Zij kunnen daarvoor vroegtijdig

maatregelen nemen door zich bijvoorbeeld vroegtijdig in te laten schrijven voor een gelijkvloerse woning of te zoeken naar een andere woning, en te reserveren voor een verhuizing. Om die reden wordt een verhuizing door ouderen dan ook als algemeen gebruikelijk gezien en wordt geen verhuiskostenvergoeding verstrekt.
Burgemeester en wethouders verstrekken daarom slechts een financiële tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten, als de gehandicapte niet gaat verhuizen op een moment dat op basis van leeftijd, gezinssituatie of woonsituatie de verhuizing ook zonder handicap algemeen gebruikelijk geacht zou zijn.
Als een oudere niet wil verhuizen omdat hij/zij wil blijven wonen in de woning komen de (financiële) consequenties van die keuze (woningaanpassing) ook voor eigen rekening en kan de gemeente niet worden verweten dat zij niet zou hebben voldaan aan haar compensatieplicht.

Ad g.

Verhuizingen naar AWBZ- en andere zorginstellingen leiden ertoe dat de aanvrager buiten de doelgroep van de wet valt; deze mensen kunnen immers niet meer zelfstandig participeren en hebben dus geen aanspraak op woonvoorzieningen, ook al omdat ze die onder de Wvg ook al niet hadden. Als er in de te verlaten woning geen problemen bij het normale gebruik van de woning werden ervaren, is de verhuizing naar de nieuwe woning kennelijk de oorzaak van de problemen en is men verhuisd naar een inadequate woning. In dergelijke situaties is er, evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten geen aanspraak op woonvoorzieningen, hetgeen al meermaals door de Centrale Raad van Beroep is bevestigd.

Artikel 20. Terugbetaling bij verkoop.

De Modelverordening Wet voorzieningen gehandicapten bevatte een zogenaamde anti-speculatiebepaling. Deze bepaling komt in deze verordening terug en heeft als doel het door de eigenaar laten terugbetalen van een deel van de waardestijging, die het gevolg is van de aanpassing van de eigen woning op grond van de wet. De datum van de verkoop is daarbij bepalend, omdat op die datum reeds vaststaat wat de verkoopprijs van de woning en wat de meerwaarde ten gevolge van de aanpassing is. Het is aan het college om te bepalen of en in hoeverre in een concrete situatie gebruik van deze bepaling wordt gemaakt, aangezien er een afweging dient plaats te vinden tussen de kosten van het effectueren van deze bepaling (taxatie, administratieve lasten) in relatie tot de te verwachten baten.

Hoofdstuk 5. Het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel.

Artikel 21. Vervoersvoorzieningen.

Ad a.

De collectieve vervoersvoorziening is al bekend in de vorm van het collectief vraagafhankelijk vervoer, zoals dat zich vanaf 1994 onder de Wet voorzieningen gehandicapten heeft ontwikkeld.

Ad b.
Individuele voorzieningen in natura kunnen bestaan uit een diversiteit van vervoermiddelen, evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten. In de beleidsregels c.q. het verstrekkingenbeleid wordt uitgewerkt onder welke voorwaarden men voor een bepaald soort voorziening in aanmerking komt.

Ad c.

Belangrijkste aanvulling ten opzichte van de Wet voorzieningen gehandicapten is het persoonsgebonden budget. De vaststelling van de hoogte van het persoonsgebonden budget door het college wordt in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren. uitgewerkt.

Artikel 22. Het recht op een vervoersvoorziening.

Door deze formulering is bepaald dat louter de aantoonbare beperkingen van de persoon in relatie tot de beperkingen van de bestaande vervoerssystemen bepalend zijn voor de vraag of, en zo ja in hoeverre de aanvrager in aanmerking komt voor een voorziening terzake.

Algemeen criterium om in aanmerking te kunnen komen voor een vervoermiddel is het ten gevolge van een beperking niet kunnen gebruiken van het openbaar vervoer. Die regel stamt uit de aan de Wet voorzieningen gehandicapten voorafgaande AAW en wordt in de praktijk beoordeeld door te kijken naar de loopafstand van een aanvrager (de bekende 800-metergrens).
Doordat de streekbus, bijvoorbeeld voor iemand met een functionele beperking niet toegankelijk is, heeft men recht op een vervoersvoorziening. Psychische problemen (men durft niet in een drukke bus, men is bang voor de trein) zijn daardoor in principe geen indicatie voor een vervoersvoorziening. Hier moet een adequate voorziening getroffen worden. Deze kan wellicht beter gevonden worden buiten de wet, door middel van een therapie waardoor de blokkade opgeheven kan worden. Is in zo'n situatie de problematiek op te lossen, dan was de problematiek tijdelijk en viel deze derhalve terecht niet onder de wet, bij gebrek aan een langdurige noodzaak. Anders wordt het als blijkt dat het probleem niet therapeutisch opgelost kan worden. Dan is wel een langdurige noodzaak aanwezig en zou wel een vervoersvoorziening verstrekt kunnen worden.

Artikel 23. Het primaat van de collectieve vervoersvoorziening.

Artikel 23 geeft het primaat van de collectieve vervoersvoorziening aan boven de individuele verstrekkingen zoals genoemd onder b. en c. van artikel 21. Men kan voor individuele verstrekkingen in aanmerking komen alsmen door de aard van de beperking geen gebruik kan maken van een collectieve vervoersvoorziening
Een collectieve vervoersvoorziening kan niet als PGB of financiele tegemoetkoming worden verstrekt.

Individuele voorzieningen kunnen echter ook in aanvulling op het gebruik van een collectief systeem verstrekt kunnen worden. Dit is het geval wanneer het collectief systeem de vervoersbehoefte van de aanvrager in het kader van het leven van alledag in de directe woon- of leefomgeving d niet volledig dekt. Dit is volgens de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wet voorzieningen gehandicapten van bijzonder belang bij mensen die slechts zeer beperkt mobiel zijn (mensen met een loopafstand van maximaal circa 100 meter). Alleen collectief vervoer is voor deze categorie mensen geen adequate voorziening.

Artikel 24. Algemeen gebruikelijke vervoersvoorzieningen.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten is in de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep bepaald dat het stellen van een inkomensgrens voor een forfaitaire tegemoetkoming in vervoerskosten bij een inkomen van 1,5 x de bijstandsnorm niet in strijd was met de geldende zorgplicht. Iemand met een dergelijk inkomen wordt geacht de kosten van het lokaal vervoer of bezit en gebruik van een auto zelf te kunnen dragen. Er is een duidelijke relatie met het begrip “algemeen gebruikelijk”; indirect worden de kosten van vervoer in relatie tot het inkomen algemeen gebruikelijk geacht.

Artikel 25. Vervoer in de directe woon- en leefomgeving

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten is de zorgplicht voor vervoer beperkt tot verplaatsingen in het kader van het leven van alledag in de directe woon- of leefomgeving.
De wet spreekt nu in artikel 4 lid 1, onder c. over “het zich lokaal verplaatsen per vervoermiddel”. Dit lijkt beperkter te zijn dan de zorgplicht onder de Wet voorzieningen gehandicapten, maar aangezien met de Wet maatschappelijke ondersteuning niet is beoogd de reikwijdte van de Wet voorzieningen gehandicapten te beperken of uit te breiden, is er geen reden om aan te nemen dat alleen de letterlijk lokale verplaatsingen onder de wet zullen vallen. Vandaar dat in artikel 25, conform de onder de Wet voorzieningen gehandicapten gevormde jurisprudentie, wordt uitgegaan van de eigen woon- of leefomgeving, met als uitzondering de bovenregionale zorgplicht, zoals die in dit artikel, conform ook in de Wvg-jurisprudentie, is omschreven.
Met deelname aan het sociale leven van alle dag wordt verstaan het bezoeken van sociale contacten, bezoeken van sociale activiteiten, kerkbezoek, boodschappen doen binnen de regio zoals omschreven in lid 2. Bezoek aan (para)medische instanties voor (medische) behandeling/controle en werk- of onderwijsgerelateerd vervoer valt niet onder deelname aan het leven van alle dag.

Sinds maart 2002 houdt de vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wet voorzieningen gehandicapten in dat een vervoersvoorziening of een combinatie van voorzieningen de mogelijkheid moet bieden om op jaarbasis minimaal 1.500-2.000 kilometer af te leggen. Deze jurisprudentie wordt hier vastgelegd, aangezien met de wet niet wordt beoogd de werkingssfeer van de Wet voorzieningen gehandicapten uit te breiden.

Hoofdstuk 6. Verplaatsen in en rond de woning.

Artikel 26. Rolstoelvoorzieningen.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten waren rolstoelen in de wet zelf als aparte categorie voorzieningen opgenomen. In de Wet maatschappelijke ondersteuning is dat niet het geval, maar aangezien met deze wet niet wordt beoogd het beleidsterrein ten opzichte van de voorafgaande Wet voorzieningen gehandicapten te verbreden of te versmallen, wordt de rolstoel gehandhaafd als de enige voorziening waarmee beperkingen bij het verplaatsen in en rond de woning in het kader van de wet gecompenseerd kunnen worden. Een definitie van een rolstoel is niet te geven, daarom wordt hier onder het begrip “rolstoel” een rolstoel begrepen de rolstoel zoals iedereen die kent. Deze rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een (elektrische)trippelstoel wordt niet als rolstoel beschouwd en wordt niet op grond van de wet verstrekt. De trippelstoel valt onder de door de Regeling Zorgverzekering te verstrekken voorzieningen. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten. Primair doel van de rolstoel is het zittend verplaatsen, omdat lopend verplaatsen, ook met op grond van andere regelingen te verstrekken voorzieningen als looprekken, rollators, wandelstokken en krukken niet of onvoldoende mogelijk is. Kosten van onderhoud en reparatie van de rolstoel vallen eveneens onder de wet.

Voorzieningen die geen verband houden met het genoemde primaire verstrekkingsdoel, het verplaatsen, omdat ze nodig zijn in verband met therapeutische doeleinden, worden niet op grond van de wet verstrekt. Hierbij valt te denken aan aanpassingen voor het gebruik van zuurstofapparatuur en andere aanpassingen. Bij accessoires gaat het uiteraard alleen om medisch noodzakelijke en niet-algemeen gebruikelijke zaken.

De sportrolstoel valt in het kader van deze verordening onder het begrip rolstoel. Onder de Wet voorzieningen gehandicapten was de sportrolstoel, meestal verstrekt in de vorm van een forfaitaire financiële tegemoetkoming, een bovenwettelijke voorziening die alleen op basis van de verordening werd verstrekt.

Artikel 27. Recht op een rolstoelvoorziening .

In dit artikel is geregeld dat een aanvrager voor een rolstoel in aanmerking kan komen als het gaat om regelmatig noodzakelijk gebruik van de rolstoel of als de rolstoel voor het dagelijks zittend verplaatsen in en om de woning langdurig medisch noodzakelijk is. Geen rolstoel wordt verstrekt als hulpmiddelen als krukken, een rollator, of andere hulpmiddelen een voldoende oplossing bieden voor het verplaatsingsprobleem. Wel kan, als dit noodzakelijk is, een rolstoel verstrekt worden in aanvulling op dergelijke voorzieningen, mits het gebruik dagelijks of regelmatig noodzakelijk is. De nadere verstrekkingscriteria worden vastgelegd in de beleidsregels.
Indien de rolstoel noodzakelijk is voor zittend verplaatsen in en om de woning kan de rolstoel verstrekt worden als voorziening in natura of als persoonsgebonden budget. Een sportrolstoel, in principe altijd te verstrekken als een persoonsgebonden budget, zal verstrekt worden als zonder de sportrolstoel sportbeoefening niet mogelijk is of zal zijn. Daarbij dient onder het begrip sportrolstoel uitsluitend een sportrolstoel verstaan te worden. Andere sportvoorzieningen worden niet verstrekt, evenmin als hulpmiddelen aan een sportrolstoel zoals een handbike, die alleen voor sportbeoefening, en niet voor het lokaal verplaatsen nodig is.

Artikel 28. Aanspraak op rolstoelvoorzieningen voor AWBZ-bewoners.

Recht op een op grond van de AWBZ verstrekte rolstoel aan AWBZ-bewoners bestaat alleen indien de AWBZ-bewoner zowel de AWBZ-functie “verblijf”, als de functie “behandeling” geniet in één en dezelfde erkende AWBZ-instelling. Als een AWBZ-bewoner niet aan deze voorwaarde voldoet, is er ook geen recht op een AWBZ-rolstoel, en zal er door de gemeente een rolstoel moeten worden verstrekt op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning.

Onduidelijkheid kan ontstaan, wanneer een instelling met alleen erkenning voor de AWBZ-functie

“verblijf” (bijvoorbeeld een verzorgingshuis) de AWBZ-functie “behandeling”als het ware inkoopt bij een voor die functie wél erkende instelling. Het “verzorgingshuis met verpleegafdeling” is een veelvoorkomende situatie, waarin in de instelling wél beide AWBZ-functies kunnen worden “genoten”, maar de instelling zelf geen erkenning heeft voor beide AWBZ-functies, maar alleen voor de functie “verblijf”. Het gevolg is dat er geen recht op een AWBZ-rolstoel bestaat in een dergelijke situatie, juist omdat beide functies op die verpleegafdeling niet door één en dezelfde erkende AWBZ-instelling worden verzorgd, maar door twee verschillende AWBZ-instellingen, waarbij de ene instelling gebruik maakt van de erkenning van de andere instelling.

H**oofdstuk 7. Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten.**

Artikel 29. Gebruik aanvraagformulier.

In artikel 4:1 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat een aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk wordt ingediend, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. Dat betekent dat er altijd een eerste handeling van de kant van de aanvrager noodzakelijk is: er moet eerst een aanvraag worden ingediend. Een persoon uit de doelgroep van deze wet kan dus niet verwachten dat vanuit de gemeente op eigen initiatief iets in zijn of haar richting wordt ondernomen. In dit artikel is bepaald dat de aanvraag plaats dient te vinden op een daartoe beschikbaar gesteld aanvraagformulier. De aanvraag in het kader van de wet die niet op het beschikbaar gestelde aanvraagformulier is ingediend, kan echter niet zonder meer buiten behandeling worden gelaten. De Algemene wet bestuursrecht bepaalt immers dat de aanvraag in ieder geval naam en adres van de aanvrager en een aanduiding van de beschikking die gevraagd wordt, dient te bevatten en verder ondertekend moet zijn. Jurisprudentie leert dat een ondertekend formulier, dat overigens niet is ingevuld, geaccepteerd dient te worden als de overige benodigde bescheiden daarbij zijn gevoegd. Het ligt voor de hand in een dergelijke situatie te verzoeken om aanvulling van de gegevens.

Artikel 30. Relatie met de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten.

Op basis van het amendement-Mosterd c.s. (kamerstuk nr. 30 131-54) is in artikel 5, lid 2, onder a. van de wet opgenomen dat de gemeenteraad bij verordening regels moet vaststellen omtrent de wijze waarop de toegang tot individuele voorzieningen in samenhang met voorzieningen op het gebied van wonen en zorg als bedoeld in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten is geregeld.

Artikel 31. Inlichtingen, onderzoek, advies en beschikking.

Lid 1 onder a. en b. van dit artikel in de Verordening bepaalt dat het college bevoegd is de aanvrager op te roepen in persoon te verschijnen en te ondervragen op een door het college te bepalen plaats en tijdstip en te laten onderzoeken en/of ondervragen door een of meer daartoe aangewezen deskundigen. Dit alles met de beperking dat dit in het belang moet zijn van de aanvraag.

Afdeling 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht, geeft in een vijftal artikelen enige algemene bepalingen over (externe) advisering. Artikel 3:5 lid 1 Algemene wet bestuursrecht geeft aan dat in deze afdeling onder adviseur verstaan wordt: een persoon of college, bij of krachtens wettelijk voorschrift belast met het adviseren inzake door een bestuursorgaan te nemen besluiten en niet werkzaam onder verantwoordelijkheid van dat bestuursorgaan.
In tegenstelling tot hetgeen er was bepaald in de Wet voorzieningen gehandicapten is in de wet niet geregeld dat er een adviseur benoemd moet worden. Advies zal in het kader van de uitvoering van de wet echter onontbeerlijk zijn. De gemeente dient één of meer adviseurs aan te wijzen om in het kader van de wet advies uit te brengen. In de verordening wordt niet opgenomen wie de adviseur is. Men kan immers meer adviseurs in verschillende, zelfs wisselende situaties hebben, hetgeen een eenduidige vermelding onmogelijk maakt.

In dit artikel is opgenomen wanneer in ieder geval advies wordt gevraagd. Daarbij sluiten we aan bij de Wvg-verordening.
Een afwijzing om medische redenen, zoals bedoeld onder d., kan uiteraard alleen maar op basis van een medisch advies.
Met name wanneer de aard van de aandoening niet echt duidelijk is, is advies onontbeerlijk; soms kan een op het oog eenvoudige aanvraag leiden tot een stroom van verdere aanvragen, zonder dat duidelijk is wat iemand mankeert. Dat kan bij verstrekking van voorzieningen zelfs tot invaliderende effecten voor de aanvrager en onnodige kosten voor de gemeente leiden. Dit probleem speelt in het bijzonder bij een aantal zogeheten (medisch) moeilijk objectiveerbare aandoeningen: (m)moa's.
Tot slot vraagt het college advies, indien dit overigens gewenst wordt geacht. Het zal duidelijk zijn dat hier een scala aan argumenten op te voeren valt. Door deze bepaling is het echter te allen tijde mogelijk om advies te vragen. Het is verstandig hierbij te (kunnen) motiveren waarom advies

gevraagd wordt, met het oog op een eventuele beroepsprocedure, waarin dit een rol zou kunnen spelen.

De bepaling in lid 3 spreekt voor zich; het is duidelijk dat gegevens inzake de medische toestand, het inkomen, de woonsituatie en allerlei andere gegevens noodzakelijk kunnen zijn om een aanvraag te kunnen beoordelen. Er is een duidelijke praktische samenhang met artikel 29 lid 1 van deze verordening, inzake het gebruik van een door het college te verstrekken formulier. Door middel van gebruik van een formulier kunnen de procedures inzake de gegevensverstrekking worden gestroomlijnd.
Uiteraard moet er niet meer worden opgevraagd dan noodzakelijk is voor het nemen van een besluit op de aanvraag, zie hieromtrent ook artikel 4:3 Algemene wet bestuursrecht. Weigert de aanvrager echter de voor het nemen van het besluit noodzakelijke gegevens te verstrekken, dan rest het college niets anders dan de aanvraag volgens de procedure van artikel 4:5 Algemene wet bestuursrecht buiten behandeling te laten.

Ten aanzien van het omgaan met de – vaak privacygevoelige – gegevens moet de gemeente rekening houden met de verplichtingen die voortvloeien uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp).

Lid 4 geeft aan dat bij de advisering gebruik gemaakt moet worden van de zogenaamde ICF-classificatie van de Wereld Gezondheidsorganisatie. Deze bepaling is in de verordening opgenomen naar aanleiding van de toelichting op amendement 65, waarin staat “Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functions, Disabilities and Impairments (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag kan dienen om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.”
Mede omdat bij de indicatiestelling van de diverse functies in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten eveneens van deze classificatie gebruik wordt gemaakt kan het gebruik van de ICF-classificatie afstemming tussen de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en deze wet vergemakkelijken.

Lid 5 vertaalt de opdracht van artikel 26 lid 1 van de wet naar de verordening en bepaalt dat de beschikking dient te vermelden op welke wijze de genomen beschikking bijdraagt aan het behouden en bevorderen van de zelfredzaamheid en de maatschappelijke participatie van mensen met een beperking of een chronisch psychisch probleem en van mensen met een psychosociaal probleem.

Artikel 32. Samenhangende afstemming.

In artikel 5, lid 2, onder b. van de wet is vastgelegd dat de raad in de verordening bepaalt op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend afgestemd wordt op de situatie van de aanvrager. Deze bepaling is bedoeld om, naast de toepassing van algemene bestuursrechtelijke zorgvuldigheidseisen, de inhoud van de voorzieningen zelf, vanuit cliëntperspectief, in samenhang te bezien. In artikel 32 is een specifieke onderzoeksverplichting aan het college opgelegd.

Artikel 33. Wijzigingen in de situatie.

Het spreekt voor zich dat wijzigingen in de situatie gemeld dienen te worden in al die gevallen dat zij van invloed zijn op de verstrekte of te verstrekken voorzieningen.

Artikel 34. Intrekking van een voorziening

Duidelijk is, dat verstrekking van voorzieningen gebonden is aan voorwaarden. Het is in verband met het kenbaarheidvereiste, verwoord in de passage “waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze van invloed zijn op het recht op een voorziening”, van groot belang om de beschikkingsvoorwaarden duidelijk te vermelden in een beschikking. Het is daarom raadzaam om een belanghebbende te wijzen op de voorwaarden die het recht op de voorziening met zich meebrengen. Daarnaast is het belangrijk in de beschikking ook expliciet te wijzen op de verplichting om wijzigingen in de situatie aan het college door te geven. Mocht er sprake zijn van een, om wat voor reden dan ook, ten onrechte

toegekende voorziening, dan vergemakkelijkt een duidelijke formulering in de beschikking een eventuele beëindiging of terugvordering van (het recht op) een voorziening , omdat de betrokkene zich dan niet kan beroepen op onbekendheid met de feiten.

Artikel 35. Terugvordering

De wet bevat geen bepalingen omtrent terugvordering van voorzieningen, wat reden is om deze mogelijkheid op te nemen in de verordening, omdat er anders geen juridische basis is om voorzieningen terug te vorderen. Indien er, naar later blijkt, ten onrechte is uitbetaald of geleverd (voorziening in natura) is, kan het college de voorziening geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Het besluit tot herziening van het recht op de voorziening en de daaraan gekoppelde terugvordering biedt echter geen executoriale titel, zoals bijvoorbeeld in de Wet werk en bijstand het geval is bij terugvordering. Er is wel sprake van een civielrechtelijke vordering op grond van onverschuldigde betaling waarvoor het Burgerlijk Wetboek, boek 6 artikel 203 e.v. de wettelijke basis biedt. Aan de gerechtelijke procedure zijn kosten verbonden, met name in gevallen waarin de vordering hoger is dan € 5.000,- en dus een procedure met procureurstelling bij de rechtbank noodzakelijk is. Bij lagere bedragen kan een eenvoudige dagvaardingsprocedure bij de kantonrechter gevolgd worden, zonder verplichte procureurstelling.

Het ligt voor de hand dat van de terugvorderingmogelijkheid in ieder geval gebruik wordt gemaakt indien er aan de zijde van de aanvrager sprake is van verwijtbaarheid. Wanneer deze dus bewust verkeerde gegevens heeft verstrekt, bijvoorbeeld over zijn inkomen. Ook kan terugvordering van een voorziening in natura aan de orde zijn wanneer de aanvrager in gebreke blijft zijn eigen bijdrage binnen de gestelde termijn en na aanmaning te voldoen. Het is raadzaam vooraf een inschatting te maken van de kosten en te verwachten baten, gezien de mogelijke kosten van een civielrechtelijke procedure. Daarbij moet niet alleen gekeken worden naar de kosten van inschakeling van een procureur, maar ook naar mogelijke invorderingskosten, zoals de kosten van inschakeling van een deurwaarder.

Wanneer blijkt dat een financiële tegemoetkoming of een gemaximeerde vergoeding of een persoonsgebonden budget binnen zes maanden na de uitbetaling niet is aangewend voor de bekostiging van de voorziening waarvoor deze is verleend, kan deze betaling ook worden teruggevorderd. Het gaat hierbij om voorzieningen waarbij de uitbetaling van de tegemoetkoming of persoongebonden budget aan de aanschaf van de voorziening voorafgaat. Maar ook om terugvordering van het deel van het persoongebonden budget aan hulp dat niet aan hulp bij het huishouden is besteed.

Hoofdstuk 8. Slotbepalingen.

Artikel 36. Hardheidsclausule.

Artikel 36 bepaalt dat het college in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager kan afwijken van de bepalingen van deze verordening, en dus niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Zonodig wordt hierbij advies ingewonnen. Dit afwijken kan alleen maar ten gunste en nooit ten nadele van de betrokken persoon met beperkingen of de eigenaar van de woonruimte. Bij de woningeigenaar, bijvoorbeeld een corporatie kan gedacht worden aan een situatie waar het van belang is dat een woonruimte ook langer dan zes maanden leeg staat, omdat bijvoorbeeld bekend is dat een persoon met beperkingen voor wie de aangepaste woning uitermate geschikt is, op het punt staat om uit een revalidatiecentrum te worden ontslagen. In die gevallen kan het doelmatiger zijn om een langere periode een tegemoetkoming in de huurderving te verstrekken. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 37. Indexering.

Deze bepaling, maakt het mogelijk alle bedragen, genoemd in het op de verordening gebaseerde Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Slochteren, te indexeren. Indexering voor de meeste van de op deze verordening gebaseerde normbedragen vindt plaats volgens het CBS-prijsindexcijfer voor de gezinsconsumptie. De Algemene Maatregel van Bestuur zoals op 22 mei 2006 naar de Tweede Kamer gezonden bepaalt in artikel 4.5. lid 1 dat ook de bedragen van de eigen bijdragen jaarlijks aan de hand van de prijsindex voor de gezinsconsumptie worden gewijzigd bij ministeriële regeling. Het ligt voor de hand wijzigingen in bedragen in de lokale verordening tegelijkertijd hiermee door te voeren.

Artikelen 38 . en 39. Inwerkingtreding en citeertitel.

Deze bepalingen spreken voor zich en worden niet nader toegelicht.

BIJLAGE IV VERSLAG VAN DE BIJEENKOMST OP 21 JULI J.L. MET BELANGENGROEPERINGEN

Classificatienummer	:
Registratienummer	:
Onderwerp	: Bespreking concept verordening individuele voorzieningen Maatschappelijke ondersteuning (MO)
Bespreking d.d.	: 21 juli 2006
Plaats	: Slochteren
Opgesteld door	: T. Koops
Datum	: 10 augustus 2006

Aanwezig:	Namens:
Mevrouw Mulder	Voorzitter ouderenraad/Stuurgroep ouderenbeleid
Mevrouw van Valen	Werkgroep mantelzorg/Stichting Platform gehandicaptenbeleid
De heer Fluks	Stichting Platform gehandicaptenbeleid
Mevrouw Veltman	Werkgroep mantelzorg/Stichting Platform gehandicaptenbeleid
Mevrouw Schreuder	Welzijn ouderen/stuurgroep ouderenbeleid
Mevrouw van Dijk	Werkgroep mantelzorg/ Stichting Platform gehandicaptenbeleid
De heer Venhuizen	Stuurgroep ouderenbeleid
Mevrouw Battenburg	Platform Werk en Inkomen
Mevrouw Bolhuis	Platform Werk en Inkomen
Mevrouw Middelveld	Platform Werk en Inkomen
Mevrouw Joostens	Platform Werk en Inkomen
Mevrouw Blaauw	Gemeente Slochteren/stuurgroep oudernbeleid

Uit te voeren door/voor	Verslag

Mevrouw Koops heet iedereen van harte welkom.
Ze legt nogmaals uit wat de achtergrond is van deze conceptverordening. Basis is de modelverordening van de VNG, met aanpassingen aangebracht door de gemeente Groningen (op verzoek van het projectbureau WWZ).
Besloten wordt de conceptverordening artikelsgewijs door te nemen. In het verslag worden alleen de artikelen genoemd waarover is gediscussieerd.

Artikel 1 lid b: compensatiebeginsel:
De aanwezigen zijn het niet eens met de wijziging van de definitie ten aanzien van 'gelijkwaardige positie' naar 'in aanvaardbare mate'. Ze hebben het idee dat de term in aanvaarbare mate meer tot discussie zal leiden en kan leiden tot een voor de klant minder gunstige uitgangspositie.

Artikel 1 lid h algemene voorzieningen/collectieve voorziening
De aanwezigen zijn tevreden met het verwijderen van de algemene voorzieningen uit de verordening. De aanwezigen geven de voorkeur aan de definitie conform optie 2 en verdere uitleg in de toelichting.

Artikel 1 lid i.individuele voorziening
Er volgt een uitgebreide discussie over de term adequate voorziening. Wat is adequaat en wie bepaalt dat.
Adequaat is als de voorziening voldoet om de beperkingen te compenseren. Dit is het uitgangspunt bij de toekenning van een voorziening. Dit kan afwijken van wat de klant als meest geschikte voorziening ziet. Dit wordt bij de indicatiestelling vastgesteld. De klant kan evt door bijbetaling of te kiezen voor een PGB zelf kiezen voor een andere voorziening.
Als meerdere voorzieningen geschikt zijn wordt de door de gemeente de goedkoopst adequate voorziening toegekend, zoals ook nu op grond van de Wvg gebeurd.
Mevrouw van Dijk geeft aan dat de term goedkoopst adequaat niet in de Wmo staat en de gemeenten dit dus zelf weer in de verordening opnemen. Mevrouw Koops geeft aan dat dit klopt. De staatssecretaris heeft naar de Eerste en Tweede Kamer nadrukkelijk aangegeven dat het niet de bedoeling is dat de Wmo wat betreft voorzieningen verder gaat dan de huidige wetgeving. Omdat bij de Wvg nadrukkelijk de term goedkoopst adequaat wordt toegepast, wordt dit ook nu weer in de verordening opgenomen.
Sommige aanwezigen zijn bang voor subjectiviteit bij de beoordeling wat adequaat is.
De term adequaat is een term die al jaren gebruikelijk is in de wetgeving en uitvoering rondom voorzieningen en daarom is het verstandig om deze term te blijven hanteren. De aanwezigen kunnen ook geen betere term bedenken. En de aanwezigen willen ook niet dat zeer nauw omschreven wordt wie onder welke omstandigheden wel/niet in aanmerking komt voor een voorziening omdat ze vinden dat individuele afweging altijd nodig is. De aanwezigen vinden dat de term adequaat zich daar wel weer goed voor leent. Geconcludeerd wordt dat de term adequaat kan blijven staan.
Mevrouw Koops geeft nog als aanvulling aan dat de gemeente in ieder geval verplicht is om haar besluit goed te motiveren en dus ook ten aanzien van het adequaat zijn van een voorziening.

Artikel 2 lid a en c: algemeen gebruikelijke voorzieningen en adequate voorliggende voorziening
Er volgt een uitgebreide discussie over wat als adequate voorliggende voorziening en algemeen gebruikelijke voorziening wordt aangemerkt.
Aanwezigen hebben moeite met het feit dat sommige voorzieningen als algemeen gebruikelijk worden gezien terwijl wel de ziekte /handicap de aanleiding is tot aanschaf van een dergelijke voorziening (bijvoorbeeld elektrische fiets).
Mevrouw Koops legt uit dat het artikel over voorliggende voorziening uit de wet Wmo komt. De term algemeen gebruikelijke voorziening is een begrip dat al van voor de Wvg stamt en middels jurisprudentie behoorlijk is uitgekristalliseerd. Uitzondering wordt gemaakt voor acute situaties in combinatie met een laag inkomen.
Er wordt afgesproken dat er naar wordt gekeken of in de Toelichting op de verordening een nadere uitleg zal worden gegeven.

Artikel 6 lid 1d overeenkomst persoongebonden budget
De heer Fluks vraagt hoe het staat met de Overeenkomst persoongebonden budget gemeente Slochteren.
Mevrouw Koops geeft aan dat dit 1 van de vele documenten/beleidsregels zijn die in de komende maanden nog moeten worden opgesteld en waar de doelgroepen nog zeker bij betrokken zullen worden.
Er worden wat vragen gesteld over hoe de gemeente om denkt te gaan met de uitvoering van het PGB. Ook worden wat adviezen gegeven. Mevrouw Koops geeft aan dat er nog een bijeenkomst zal worden georganiseerd over het persoonsgebonden budget en dat dit dan nog uitgebreid aan de orde zal komen. De adviezen worden meegenomen.

Artikel 8 hulp bij het huishouden
Volgens mevrouw Bolhuis wordt uit de verordening niet helemaal duidelijk wat de gemeente verstaat onder hulp bij het huishouden. Het gaat immers niet alleen om het uitvoeren van huishoudelijke taken? Mevrouw Koops geeft aan dat er inderdaad 3 niveaus van hulp worden onderscheiden wat kort gezegd neerkomt op:

- Uitvoering huishoudelijke taken

- Uitvoering huishoudelijke taken en lichte ondersteuning bij organisatie van het huishouden en bijvoorbeeld verzorging van de kinderen
- ondersteuning bij een ontregelde huishouding

Mevrouw Koops zal kijken of dit in de toelichting opgenomen moet worden of in aanvullende stukken zoals het Besluit of verstrekkingenboek.

Mevrouw Koops legt naar aanleiding van een aantal vragen uit hoe de afstemming huishoudelijke zorg en AWBZ-zorg is geregeld.

Artikel 10 Inkomensgrens

De aanwezigen vinden het niet onredelijk dat mensen met een hoger inkomen meer bijdragen aan huishoudelijke hulp. De vraag is hoe je dit regelt.
Zoals nu voorgesteld is een nadeel dat iedereen bij de aanvraag al zijn inkomensgegevens moet overleggen en dat sommige mensen dan van huishoudelijke hulp verstoken blijven omdat ze niet weten hoe ze dat zelf moeten regelen.
Mevrouw Koops geeft aan dat dit laatste voorkomen kan worden door in het beleid op te nemen dat de gemeente deze burgers wel bemiddelt naar zorg als dat nodig is/gewenst wordt.
Het alternatief: iedereen onafhankelijk van inkomen indiceren en dan door het CAK de eigen bijdrage (zijnde 100% van de kostprijs) laten innen. Het grote nadeel is hierbij dat mensen dan achteraf met een tegenslag worden geconfronteerd en soms alsnog besluiten om af te zien van de hulp. Mevrouw Koops geeft aan dat bij de intake natuurlijk al een globale inschatting kan worden gegeven wat naar verwachting de eigen bijdrage zal zijn. Doordat het CAK echter de gegevens van de belastingdienst gebruikt van het jaar daarvoor voor de beoordeling van de eigen bijdrage kan de exacte hoogte bij de aanvraag nog niet worden vastgesteld.
De aanwezigen kunnen niet tot een eenduidig advies komen welke keuze de gemeente moet maken vanwege de nadelen die aan beide kleven.

Mevrouw Koops geeft nog enige uitleg over de eigen bijdrage regeling en de inning daarvan: afstemming tussen Wmo-eigen bijdrage en AWBZ-eigen bijdrage.

Artikel 10: gebruikelijke zorg

Er volgt een discussie over toepassing van het protocol gebruikelijke zorg. Partners en kinderen moeten niet onder te grote druk komen te staan. Er moet altijd rekening worden gehouden met de individuele situatie. Zo kan een kind van 11 jaar wel boodschappen doen als er een winkel in de buurt is. Maar je kan zo'n kind moeilijk naar Hoogezand op de fiets sturen om de boodschappen te doen.
Mevrouw Koops geeft aan dat zij het protocol bij zich heeft en dat het kan worden ingezien. Het protocol geeft volgens haar voldoende ruimte om rekening te houden met individuele situaties en het voorkomen van schrijnende gevallen. De gemeente zal, gelet op het feit dat de financiële middelen zijn afgestemd op toepassing van dit protocol, weinig keus hebben omdat anders het financiële risico te groot is. Toen het protocol een aantal jaren geleden is ingevoerd is het aantal uren huishoudelijke hulp sterk gedaald. Dit wordt door de aanwezigen ook begrepen.
Afgesproken wordt dat de gemeente bij de uitvoering nadrukkelijk kijkt naar de individuele situatie van de aanvrager. De aanwezige organisaties en de gemeente zullen nadrukkelijk in de gaten houden of toepassing van het protocol inderdaad niet leidt tot schrijnende gevallen. Dit zal bij de evaluaties ook een belangrijk aandachtspunt zijn.

Artikel 19d: weigering bij voorzienbaarheid woonprobleem

Er volgt een discussie over dit artikel omdat sommige aanwezigen moeite hebben met het feit dat mensen met een langdurig laag inkomen, die door ziekte problemen ondervinden in hun woning, op grond van dit artikel mogelijk niet in aanmerking komen voor een verhuiskostenvergoeding of woningaanpassing. Mevrouw Koops geeft aan dat dit artikel alleen wordt toegepast als er sprake is van voorzienbaarheid. Bijvoorbeeld ouderen die in een woning met een trap wonen kunnen voorzien dat er een moment komt dat ze die trap niet meer opkunnen. Het is dus algemeen gebruikelijk dat burgers daar financieel rekening mee houden. Dit past in de eigen verantwoordelijkheid van de Wmo.

Ook voor mensen met een chronische aandoening geldt dat ze rekening kunnen houden met toekomstige woonproblemen en daarvoor al maatregelen voor de toekomst kunnen nemen, voor zover deze voorzienbaar zijn. Voor deze categorie geldt nadrukkelijk dat ze in een vroeg stadium goed voorgelicht moeten worden over mogelijk toekomstige ontwikkelingen in hun ziektebeeld en de gevolgen voor hun woonsituatie. Acute situaties, zoals een auto-ongeval, een herseninfarct op jonge leeftijd, een plotselinge onvoorziene achteruitgang bij een chronische ziekte zijn uiteraard geen voorzienbare situaties.

Artikel 25 vervoer in de directe woon- en leefomgeving
De heer Fluks vraagt wat wordt verstaan onder “het leven van alle dag” en dat dit nogal kan verschillen per persoon.
Mevrouw Koops geeft aan dat middels jurisprudentie behoorlijk is vastgesteld wat daaronder wordt verstaan: het bezoeken van sociale contacten, sociale activiteiten, kerkbezoek, boodschappen doen binnen de regio zoals omschreven in lid 2.
Mevrouw Koops zegt toe te zullen kijken of dit in de toelichting op de verordening nog nader uitgelegd moet worden.
Mevrouw Koops geeft aan dat de vervoersbehoefte per persoon inderdaad behoorlijk kan verschillen en dat daar ook naar gekeken wordt. Maar het is ook zo dat het bezoeken van veel sociale contacten en activiteiten (overver) altijd meerkosten met zich meebrengt, ook voor mensen zonder beperking.

Bezwaar- en beroep
De heer Venhuizen mist een artikel over bezwaar- en beroepsmogelijkheden. Mevrouw Koops geeft aan dat dit waarschijnlijk niet in de verordening hoeft omdat dit wettelijk is bepaald in de Algemene Wet Bestuursrecht. Bij de beschikking worden de mensen altijd geïnformeerd over deze mogelijkheden.

Afsluiting
Mevrouw Koops bedankt de aanwezigen voor hun zinvolle bijdrage en geeft aan dat de aanwezigen de komende maanden nog vaker uitgenodigd zullen worden voor besprekingen als deze en hoopt dat men dan ook weer aanwezig wil/kan zijn.